

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.119/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselői:	dr. Csonka Pál kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (13. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 18.K.700.204/2024/12. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperesnek az alperesnél fennálló közalkalmazotti jogviszonya 2019. február 1. napjától a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 362/E. § (1) bekezdése alapján – ügykezelői munkakör betöltésére – rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult át. Az ügykezelői feladatok mellett a 2021. január 1. és 2024. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) – a munkaköri leírásában foglaltaknak megfelelően, a szükséges képzés birtokában – a „T” ellátmánykezelési és titkos ügykezelési feladatokat is ellátta, amelyért külön díjazásban nem részesült.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak vonatkozásában 1.072.556 forint megbízási díj és annak 2022. július 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg. Álláspontja szerint a „T” ellátmánykezelési és titkos ügykezelési feladatok nem tartoznak a kinevezése szerinti ügykezelő munkakörbe, ezért a perbeli időszakban teljesített többletfeladatokért részére ellentételezés jár. Keresetének jogalapjaként a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseit és a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítást (a továbbiakban: ORFK utasítás) jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak kizárólag a jogalapját vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.072.556 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire és az ORFK utasítás 1. mellékletében foglaltakra alapította. Megállapította, hogy az ügyviteli segédelőadó (hivatali) munkakör, a „T” ellátmánykezelés és a titkos ügykezelés körébe tartozó feladatok eltérő tartalmából és minőségéből következően különböző munkakörbe tartoznak. E körben értékelte azt a tényt, hogy az ORFK utasítás 1. melléklete egymástól elhatárolva nevesíti az ügyviteli segédelőadó (hivatali), ügyviteli segédelőadó (pénzügyi), ügyviteli előadó (pénzügyi), ügykezelő (minősített adatkezelő) munkaköröket; abban zárójeles pontosítás (pénzügyi, hivatali, rendészeti, bünyügyi stb.) is utal a szakterületi specifikumokra; a „T” ellátmánykezelés pénzügyi ismereteket, képzettséget igénylő, illetve tevékenységet jelentő feladatkör. A felperes által a perbeli időszakban ellátott feladatok eltérő szakértelmet igényeltek, nagyobb felelősséggel jártak; ezt igazolja azok külön végzettséghez kötöttsége is; amit a tanúvallomások is alátámasztottak. A töretlen bírói gyakorlat szerint a munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyet a hivatásos állomány tagja külön utasítás nélkül jogosult és köteles ellátni. A munkakörre

vonatkozó előírások a munkavégzés kereteit csak bizonyos mélységig rögzítik; az általános munkavégzési kötelezettséget konkrét tartalommal a munkáltató utasítása tölti ki, ami korlátlanul nem bővíthető (Kúria Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.III.39.053/2021/8., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VIII.40.429/2021/4., Kf.VII.40.447/2021/4. számú eseti döntései). A felperes által csatolt kimutatás, a személyes előadása és a tanúvallomások alapján megállapítást nyert, hogy a napi munkaidejének egy részében, éves szinten arányaiban 30-40 %-ban a „T” ellátmányhoz és a titkos ügykezeléshez kapcsolódó feladatokat végezte; a kinevezése szerinti munkakörhöz kapcsolódó feladatainak ellátása a napi munkaidejének 60-70 %-át tette ki, mindez többletfeladatnak minősül, ami őt megbízási díjra jogosítja. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg arra hivatkozással, hogy a felperes a perbeli időszakban folyamatosan, a munkaidejének jelentős részében a saját beosztásához nem tartozó többletmunkát látott el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 287/F. § (1) bekezdésére és 288/K. § (1) bekezdésére hivatkozott. Kiemelte, hogy a felperes a munkaköri feladatait a munkaköri leírása szerint látta el; így az általa állított feladatok többletfeladatnak nem minősülnek. A munkaköri leírásának IV. B) pontjában a „T” ellátmánykezelői és a titkos ügykezelői feladatok speciális munkaköri feladatként nevesítve vannak. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az ORFK utasítás adott munkakörre nézve nem határozza meg az ellátandó feladatok körét, csak az egyes munkakörök betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről rendelkezik. A munkáltatói jogkör gyakorlójának feladatai közé tartozik a beosztottak munkaköri leírásának elkészítése, amellyel a szervezet munkájának, feladatainak zavartalan ellátását kell biztosítani.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kereseti igény jogalapját, ezáltal a megbízási díjra való jogosultságát helyesen és okszerűen állapította meg. Az alperes fellebbezésében a tényállást és a bizonyítékértékelést nem vitatta, kizárólag anyagi jogszabálysértésekre hivatkozott. Erre figyelemmel irányadó az elsőfokú ítélet [26] bekezdésében szereplő azon megállapítás, miszerint az ügykezelő munkakörbe tartozó feladatokat a munkaideje 60-70%-ában, a „T” ellátmánykezelői és minősített adatkezelői (titkos ügykezelés) feladatokat a munkaideje 30-40%-ában végezte. A pertárgyi munkakörök eltérőségét az ORFK utasítás 1. melléklete egyértelműen igazolja. Hangsúlyozta, hogy a munkaköri leírás tartalma a töretlen bírói gyakorlat szerint nem releváns. Az alperes a munkaköri feladatait csak a kinevezése szerinti munkakörén belül határozhatta volna meg; ugyanis a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – az összecszerűség alperesi vitatásának hiányában kizárólag a követelés jogalapja tekintetében – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül elbírálv. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján – a döntéshozatalhoz szükséges és elégséges mértékben – helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal a másodfokú bíróság egyetértett.

[9] Figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezésében kizárólag anyagi jogi kifogásokat fogalmazott meg, a másodfokú bíróságnak csak e körben kellett az elsőfokú ítéletet vizsgálat alá vonnia. Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel abban a kérdésben foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság az alperest a Hszt. 288. §-ára figyelemmel a 288/B. § (1) - (3) bekezdéseinek megfelelően, a tartós átirányítás ellentételezéseként megbízási díj fizetésére jogszerűen kötelezte-e. Előrebocsátja, hogy a Kúria – a releváns tényállási elemek mellett hozott – Kf.III.45.041/2021/4. számú ítéletét, ami e jogkérdést vizsgálta meg, a perben irányadónak tekintette.

[10] A Hszt. rendszerén belül a rendvédelmi alkalmazottak szolgálati jogviszonyának szabályozására 2019. február 1-jei hatállyal egy új jogállás keretében került sor, az adott alkalmazotti körre vonatkozó speciális foglalkoztatási szabályokkal. Az alperes ekkor került abba a helyzetbe, hogy a felperes megbízási díját meghatározza, és ekkor értékelhette az újonnan szabályozott jogviszonyra vonatkozó rendelkezések alapján, hogy a felperes addigi foglalkoztatását, az ellátandó feladatokat miként szándékozik díjazni. A munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. Ennek során a mérlegelés egyik szempontja lehet, hogy az adott többletfeladat több munkakörbe tartozik, mint ahogyan az is, hogy a munka milyen bonyolultságú, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye miként alakul, azt milyen gyakorisággal, mely többlettudás birtokában kell végrehajtani. Az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott jogszabályi előírások az alperes előtt ismertek voltak, számolnia kellett a joggyakorlat (pl. Mfv.II.10.179/2011/4.) alapján az olyan jogértelmezés lehetőségével, amelyet az elsőfokú bíróság ítélezése alapjául vett, s amelyet a Kúria – lényegét tekintve – tényállás-azonos ügyben megerősített.

[11] Az alperes fellebbezésében jogszabálysértésként egyrészt a Hszt. 287/F. § (1) bekezdésére hivatkozott. Az ítéltábla e körben rámutat, hogy az alperes által hivatkozott jogszabályhely a különleges foglalkoztatási jogviszony sajátosságait fogalmazza meg, azonban ezen általános szabály – konkrét érvek felsorakoztatása nélküli megjelölése – önmagában a megbízási díjra való jogosultságot nem kérdőjelezheti meg.

[12] A Hszt. 288/B. § (1) bekezdése értelmében a rendvédelmi alkalmazott a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges munkaszervezési okból beleegyezésével a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatokat láthat el (tartós átirányítás). A (2) bekezdés alapján tartós átirányítás időtartama legalább harminc nap, de legfeljebb egy év. A (3) bekezdés szerint a rendvédelmi alkalmazott a tartós átirányítás időtartamára havonta a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő mértékű megbízási díjra jogosult.

[13] E szabályok alapján az elsőfokú bíróság helyesen indult ki annak vizsgálatából, hogy a „T” ellátmánykezeléssel és minősített adatkezeléssel kapcsolatban a felperesre bízott feladatok ellátását az ügykezelői munkakörbe tartozónak lehet-e tekinteni. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az ORFK utasításban – a konkrét munkaköri feladatok felsorolása nélkül, – de szerepel az, hogy az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv állományában a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által milyen betölthető munkakörök merülhetnek fel. Ebből megállapíthatóan az ügykezelő és a minősített adatkezelő munkakörök önállóan léteznek, amiből az következik, hogy a közjogi szervezetszabályozó eszköz értelmében az azokhoz tartozó feladatok is eltérőek. A felperes rendvédelmi igazgatási jogviszonya ügykezelő munkakör ellátására létesült, ahhoz képest a munkaköri leírása a speciális feladatai között a „T” -ellátmánykezelésre és a minősített adatkezelésre vonatkozó feladatokat is tartalmazta, amelyek másik munkakörhöz tartoznak.

[14] A Hszt. 287/O. § (1) bekezdése szerint az igazgatási jogviszony kinevezéssel és annak elfogadásával létesül, a Hszt. 287/P. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a kinevezési okmányban a rendvédelmi alkalmazott munkakörét és meghatározott feladatkörét tartalmaznia kell.

[15] A Hszt. 287/P. § (4) bekezdése alapján a kinevezési okmányhoz csatolni kell – egyebek mellett – a rendvédelmi alkalmazott munkaköri leírását, amely azonban, mint a munkáltató egyoldalú nyilatkozata, a konszenzus alapján létrejött kinevezéstől eltérő munkaköri feladatokat nem tartalmazhat. Erre figyelemmel a rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgálati jogviszonyban kialakult bírói gyakorlat, miszerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8.). Éppen ezért és az általános magatartási követelményeket szabályozó jellege miatt nem foghatott helyt az alperes Hszt. 288/K. §-ának megsértésére való hivatkozása, ami a munkaköri leírás általános tartalmi követelményeire, a feladatszervezésre, a munkáltató tájékoztatási és irányítási jogára, illetve kötelezettségére vonatkozik. E szabályozás nem írhatja felül a konkrét esetre vonatkozó átirányításra vonatkozó szabály alkalmazhatóságát, mindazonáltal a felperes megbízási díjra való jogosultságát sem kérdőjelezheti meg. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[16] Mivel a fentiek szerint a „T” -ellátmánykezelés és minősített adatkezelés a felperes munkaköri leírásában szerepeltetése e feladatokat az ügykezelői munkakör részévé nem tette, azok ellátásakor a felperes nem az ügykezelői, hanem más munkakörbe tartozó feladatokat végzett. Ez alapján a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében meghatározott tartós átirányítás megvalósulása megállapítható, amelynek ellentételezéseként a felperes a Hszt. 288/B. § (3) bekezdésének megfelelően megbízási díjra jogosult. E körben annak nem volt jelentősége, hogy a többletfeladatok ellátáshoz megfelelő képzettséggel és szaktudással rendelkezett-e, mivel az a feladatellátásnak alapvető feltétele, annak hiányában a többletfeladatok ellátására a felperes nem is lett volna utasítható. Kizárólag annak volt perdöntő jelentősége, hogy e többletfeladatok a felperes munkaköri feladatait képezték-e vagy sem.

[17] A tartós átirányítás megvalósulása szempontjából annak sincs relevanciája, hogy a felperes munkaidejének milyen hányadát töltötte ki a többletfeladatok ellátása, mivel a megbízási díj nem a munkaidővel, hanem a munkakörrel hozható összefüggésbe. Tartós átirányítás esetén a rendvédelmi alkalmazott akkor is jogosult megbízási díjra, ha a másik munkakörbe tartozó feladatokat a munkaidejében végzi, a jogosultság független a ráfordított munkaidő tartamától is.

[18] Tekintettel arra, hogy az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak kizárólag a jogalap tekintetében kifejtett álláspontját vitatta, ezért a másodfokú bíróságnak az összecszerűség kérdésében nem kellett vizsgálatot lefolytatnia.

[19] A fentiekben kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[20] Az ítéltábla a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére és 3. § (5) bekezdésére figyelemmel állapította meg, melynek során a felperes által felszámított költség összegét az ügy bonyolultságára, az általa benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel az elvégzett kamarai jogtanácsosi tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[21] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes költségmentesség illeti meg, ezért a feljegyzett, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított fellebbezési eljárási illetéket (108.220 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése

alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a 102. § (6) bekezdésére
figyelemmel az állam viseli.

[22] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2025. június 10.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró